

Edita Mildažytė: „Man svarbu, kad būtų įdomu ir pačiai surasti atsakymus“

Sausio 19 dieną Kupiškio viešosios bibliotekos konferencijų salė nesutalpino visų norinčių susitikti su žurnaliste, publiciste, televizijos laidų vedėja, prodiuserė ir visuomenės veikėja Edita Mildažyte.

Ją į šį susitikimą atlydėjo ir suutuoktinis Saulius Pilinkus, menotyrininkas ir televizijos laidų vedėjas.

Kas netilpo konferencijų salėje, susitikimo su viešnia transliaciją stebėjo skaitykloje.

Renginio dingstis – neseniai išleista E. Mildažytės knyga „Pelynų medus“.

**Ranguolė
ALEKNIENĖ-ANDRIJAUSKĖ**

SUSIRINKO GAUSI AUDITORIJA

Suderinus visus mikrofonus abiejose salėse (to aktyviai ėmėsi ir S. Pilinkus) prasidėjo nekantriai lauktas susitikimas su E. Mildažyte. Renginio dalyviai viešnią sutiko audringais plojimais.

Pokalbį su publika padėjo palaikyti bibliotekos direktorius Algirdas Venckus ir jo pavaduotoja Skaistė Bakaniėnė.

„Jeigu manote, kad atėjote susitikti su manimi, tai klystate, nes papildomai dar gavote ir Pilinkų. Praktiškai mūsų duetas privalomas, jeigu Saulius atvažiuoja kartu. Šito išvengti nebūna labai paprasta. Bet kadangi darbas vyks per dvi sales, tai manau, kad jis pavargis ir nebus labai aktyvus“, – šmaikštavo E. Mildažytė.

Ji labai stebėjosi gausia auditorija ir Kupiškyje, ir beveik visur, kur važiuoja. Ją pirmiausia nustebino Vilnius. Pirmas susitikimas ten, Adomo Mickevičiaus bibliotekoje.

„Aš nesuprantu, kodėl ši knyga sudomino? O gal jos dar niekas ir neskaitė? Taip gali būti. Bet mane tiesiog visa tai stebina ir ypatingai stulbina. Žinoma, ir malonu, ir savimeilę glosto“, – tvirtino E. Mildažytė.

Ji prisiminė ir Kauno atvejį, kai į salę, kurioje telpa truputį per 200 žmonių, netilpo dar 600 žmonių, atvykusių į susitikimą. Tai ji netilpusiems į susitikimą žmonėms parašė autografus ir pažadėjo atvažiuoti į dar vieną susitikimą. Bet ir



Edita Mildažytė auditorijoje atskleidė daug savo gyvenimo detalių ir papasakojo, kodėl tai ryžosi papasakoti knygoje.

tai neaišku, ar sutilps visi žmonės. Bet gal kiti nusivylę nebevažiuos?

Viešnia pasidomėjo, ar yra skaičių knygų, ir buvo maloniai nustebusi, kai į viršų pakilo nemažai rankų.

Visgi renginio vedėjai kalbą pradėjo ne nuo jos knygos.

Pirmiausia viešnios klausia apie vaikystę, mokyklinius metus, studijas.

SENELIŲ IR TĖVŲ ĮTAKA

Ankstyvoji E. Mildažytės vaikystė prabėgo Marijampolėje pas močiutę ir senelį, nes tėvai išsiskyrė, kai jai buvo turbūt mėnuo.

„Aš užaugau pas senelius, bet aišku, turėjau ir nuostabių tėvus. Visada turėjau nuostabią senelių šeimą.“

Visada klausiu, kas pasidarė žmonėms. Kodėl ta karta, kuri augino mūsų tėvus, buvo kitokia ir užaugino kitokius žmones. O mes užaugome pusiau sovietiniai. Atsakymas turbūt yra labai paprastas. Mūsų tėvus dar mokino smetoniški mokytojai, kurie perdavė ne tik dalykines žinias, bet ir visą elgesio kanoną. Ar ne? Tai aš augau pas senelius, kurie irgi buvo smetoniniai inteligentai ir man perdavė tą elgesio kanoną.

Dar turėjau pusseserę, kuri buvo lygiai mėnesį už mane vyresnė, ir mes buvome labai panašios. Ji irgi ilgais periodais būdavo pas tą močiutę. Tai aš dar turėjau ir seserį beveik dvyne. Tai nuostabu. Kiek visokių žygių esame atlikusios, vi-

sokių žaidimų prisigalvojusios, negaliu net papasakoti“, – apie savo vaikystę kalbėjo E. Mildažytė.

Kai mama ištekėjo antrą kartą, ji augo Kaune. Ten baigė pirmą klasę. Paskui atvažiojo į Vilnių, kur reikėjo prisitaikyti prie beveik rusakalbės aplinkos, nes prieš tai nemokėjo nė žodžio rusiškai.

Vėliau buvo lemta pažinti gana archajišką gyvenimo būdą patvėio kaime Meškėnuose, Ignalinos rajone, kuris labai skyrėsi nuo Suvalkijos.

Bet tame kaime išmoko visokių kitokių nuostabių dalykų (sagomose žuvis troškinti, paraugtus iš vakaro blynus kepti ir kt.). Ten buvo labai įdomu.

„Man visą laiką viskas buvo įdomu. Tiesą pasakius, niekada nesvarstydavau, ar kažkuri situacija yra bloga ar gera. Man ji būdavo arba įdomi, arba nelabai. Mano gyvenime tiek visko buvo, kad net nežinau, kada baigėsi vaikystė“, – su šypsena kalbėjo viešnia.

Jos klausia, iš ko paveldėjo energingumą, vitališkumą?

Pasak E. Mildažytės, vitališkumas, aišku, iš mamos, o iš tėvo gal filosofiškas. Bet jie abu yra didelio ryškumo ir spalvingumo asmenybės.

Jos mama, kuriai bus 85 metai, dar tebedirba akių gydytoja. Ji puikiai diagnozuoja, yra išvaizdi moteris, visiškai savarankiška. Net svarsto, gal reikėtų atnaujinti vairavimo įgūdžius.

Tėtis irgi buvo išvaizdus fiziškai žmogus ir novatoriškas. Jis

norėjo labai daug visko. Eidavo neprimantais takais. Baigęs mediciną rinkosi biofiziką, kuri tada buvo visiškai nauja mokslo sritis.

„Jeigu tėtis būtų galėjęs gyventi laisvame pasaulyje, tikriausiai jo energija būtų skirta kitiems dalykams.“

Bet kadangi gyveno kitokiame pasaulyje, tai ir vedė visas moteris, kurias mylėjo“, – atvirai apie tėvą pasakojo viešnia.

KAS ĮSTRIGO IŠ MOKYKLOS

E. Mildažytei mokykla nedarė didelio įspūdžio. Dabar ji yra Sausio 13-osios progimnazija. „Daiktų istorijoms“ yra kūrusi siužetą. Per tuos įvykius žuvo vienas jos bendraklasis.

Kai ji mokėsi, tai buvo Vilniaus 34-oji vidurinė mokykla Lazdynuose.

„Vienintelis dalykas, kuris ten buvo šaunus, tai, kad mokytojai prie mūsų per daug nelįsdavo ir leisdavo mums gyventi savo gyvenimą.“

Antras dalykas, ką atsimena visi, buvo muzikos mokytojas, kuris per pertraukas darydavo muzikines pertraukėles. Visi, kurie turėdavo naujausius diskus ar muzikos įrašus, nešdavo į tą kabinetą ir 8–11 klasių apskriusios mokiniai galėdavo eiti tos muzikos pasiklausyti.

Dar buvo ypatingas dalykas, kad jis liepdavo eiti į filharmoniją ir į Operos ir baletu teatrą. Už tai jis parašydavo pažymį. Taip mūsų bernai įprato klausyti muzikos ir tai gal kažką prakrapštė jų makaulėse“, – mokyklinius metus prisiminė viešnia.

KAIP ATSIRADO

ŽURNALISTIKA IR TELEVIZIJA

E. Mildažytė sakė, kad turėjo būti gydytoja, nes abu tėvai buvo medikai.

Jos tėvas po studijų buvo paliktas iš karto, kaip labai gabus, dirbti tuometiniame Kauno medicinos institute. Taigi visiems iš anksto buvo aišku, kad ji bus panelė gydytoja.

Bet po skyrybų tėvai iš geriausių draugų tapo nuostabiems priešais, tai mama neturėjo nė minties, kad dukra išvažiuos į Kauną ir gyvens pas tėvą.

„Aš neblogai rašiau. Tai mama ėmė sakyti, kad gal reikėtų rinktis kalbų studijas, o ne mediciną, kur visą laiką žiūrėsiu į traškanotas akis, o jei dar ne į akis (turėjo omenyje ginekologiją).“

Tada pagalvojau, kad įdomu būtų žurnalistika. Tai mama mane nutempė į tuometinę laikraščio „Tiesa“ redakciją, nes prieš stojant į žurnalistiką reikėjo surinkti tam tikrą spausdintų rašinių skaičių.

Atsimenu, pasiuntė parašyti, kaip žydi bananas botanikos sode. Tą delno didumo žinutę išpausdinu. „Vakarinės naujienos“, anuomet labai populiarius laikraštis.

Žiūrėjau į žmonių eilę, nusidriekusią prie spaudos kiosko, ir galvojau, kad jie visi dabar nori paskaityti apie bananą“, – pirmus žingsnius į žurnalistiką prisiminė viešnia.

E. Mildažytei ilgai nesakė tėvai apie žurnalistikos studijas. Jis paskambino lapkričio mėnesį. Žurnalistika 1984 metais buvo absoliučiai ideologinė specialybė. Tai sužinojęs, kur įstojo, tėvas, išmintingas žmogus, pasakė, kad verčiau būtų įstojęsi į prostituciją.

Į televiziją ji pateko atsitiktinai. Radijo diktoriaus Vladas Bulavas, kurį dar atsimena vyresnioji karta, jai dėstė scenos kalbą.

Pasirodo, kai žmogus šneka, pas jį įsijungia trys rezonatoriai: kaktinis, nosinis ir krūtininis.

Iš šio dėstytojo sužinojo, kad jai kalbant tie trys rezonatoriai įsijungia patys be pastangų.

Dėl to dėstytojas pasiūlė dalyvauti diktorių konkurse. Iš pradžių nenorėjo, bet buvo įkalbėta. Galvojo, kad į radijo diktoriaus didelius konkursus. Pėrėjo visus penkis konkursus turus ir buvo pakviesta dirbti diktore televizijoje.

„Tuo metu žiauriai buvau įsimylėjusi savo vyrą Petronį. Jis pasakė: „Arba aš, arba televizija.“ Tai nujėu pas kadru skyriaus viršininką ir sakau, kad nebeinu daugiau į televiziją. Aš turiu kitų reikalų.“

Jis sako: „Tu, vaikelis, proto turi. Mes prasėdėjome septynis savaitgalius. Čia klausėme jūsų visų šizofrenijų, atrinkome tave, tai dabar turi dirbti televizijoje.“

Tai tokiu būdu atsidūriau televizijoje ir paskui joje užsikabinau“, – pasakojo E. Mildažytė.

Nukelta į 8 p.



Žurnalistė, publicistė, televizijos laidų vedėja Edita Mildažytė pristatė Kupiškio viešosios bibliotekos direktoriui Algirdas Venckus ir jo pavaduotojai Skaistė Bakaniėnė.



Susitikimo dalyviai netilpo bibliotekos konferencijų salėje. Dalis jų klausė renginio vaizdo transliaciją skaitykloje. Autorės nuotraukos

Edita Mildažytė: „Man svarbu, kad būtų įdomu ir pačiai surasti atsakymus“

Atkelta iš 6 p.

PROJEKTUS PRISIMINUS

E. Mildažytės veikia televizijoje asocijuojasi ir su jos įgyvendintu projektų gausa. Jų būta daugiau nei dešimt.

„Ypačingi buvo keturi projektai, kuriuos sugalvojau pati nuo pradžios iki galo, nieko nepajėgiau, kuriuos buvo sunku padaryti, kuriuos atrodo beprotybė daryti ir kurie pavyko. Tai „Bobų vasara“, „Bėdų turgus“, „Daiktų istorijos“ ir „Lietuvos kolumbai“.

Vieni buvo labai gerai žiūrimi („Bobų vasara“ ir „Bėdų turgus“), kitų kitokia vertė ir mažiau žiūrovų.

Tai priklausė ir nuo to, kada juos rodo ir kiek juos reklamavo. Jeigu rodo birželį, 23 valandą vakare, tai aišku, kad jį niekas nežiūri, nes visi sėdi prie lauzų arba ravi burukus“ – kalbėjo E. Mildažytė.

Is kur atkaklumas imtis sunkių projektų? Paaikšėjo, kad viešnos charakteri nuo ankstyvos jaunystės grūdino sportas. Apie tai pasufleravo salėje pasirodęs S. Pilinkus. Anot jo, Edita buvo talentinga būsimoji krepšininė, nepasirant mažoko ūgio. Kur kitur dėti jau-



Knygos autorę atlydėjęs vyras Saulius Pilinkus atskleidė, kaip jį vadinti, koks jo statusas šeimoje. Bangulės Alekniešės-Andrijauskės nuotrauka

nai dorai merginai savo energiją? Kai tą energiją vėliau teko išleisti kažkur kitur, tai ir pavyko sunkieji projektai.

„Iš tikrųjų sportavau visą jaunystę ir gana daug. Nors labai nenorėdavau ir priešindavausi. Mokiausi sportinėje klasėje. Tai reikiška, kad po dvi treniruotes būdavom per dieną.

Vėliau be jokių patogumų augi-

nant vaikus tai labai praverė. Esu beveik dėkinga už tai, kad daug būta fizinio krūvio jaunystėje.

Bet pagrindinis gyvenimo kriterijus yra įdomumas. O kas ten, o kas bus? Jeigu nepadarysiu, tai ir nežinosis, kas bus. Jūs, kai ir mano knygas skaitote, tai suprantate. Visos mano klaidos arba ne klaidos yra padarytos tik dėl to, kad man įdomu, o kas bus. Jeigu aš nepada-

rysiu, tai niekaip nebus. Nes jeigu tu nesiryži ko nors padaryti, tai niekas ir nepasidaro. Tai taip ir su tais projektais“ – tvirtino viešnia.

Tai dirbti žinių laidoje kurį laiką buvo labai įdomu. Bet vėliau, kai viską išmoko dirbti pagal tą patį trafaretą, pasidarė nebeįdomu.

Tada ir sugalvojo „Bobų vasarą“. Nuėjo į LNK televiziją pas Aivarą Prančėvičių, nes toks projektas anuomet negalėjo būti įgyvendintas Lietuvos televizijoje.

Papasakojo, ką nori daryti. Jis sutiko. Dar paklausė, ar nori geriausio laiko, kai vyksta Arūno Valinsko kultinis žaidimas „Taip ir ne“. Jai patvirtinus, kad nori to laiko, A. Valinsko žaidimo transliacijos laikas buvo pakeistas.

Vėliau sugalvojo, kad „Bobų vasaroje“ turi būti dainuojančios merginos. Netrukus atsirado ir pirmos istorijos. Jos turėjo būti ypačingos, kad iš jų būtų galima parašyti romaną. Vazinėta po Lietuvą. Buvo labai geros tos laidos redaktorės. Žmonės, su kuriais dirbi, labai svarbu. Tą laidą dvejus trejus metus žiūrėdavo trečdalis Lietu-

vos. Tai buvo labai geras reitingas. Kai istorijos ėmė kartotis, atsirado panašių laidų kituose komer-

ciniuose kanaluose, tęsti šį projektą pasidarė nebeįdomu.

„Vazinėdama po kaimus po Rusijos krizės pamačiau, kad žmonės gyvena labai vargingai. Viskas buvo naikinama ar nyko savaime. Kas pajėgė, bėgo kitur kaip nelegalūs žmonės. Išvairymai“ apie tai yra parašytas. Kultūros namai stovėjo lentomis užkaltais langais.

Jeigu kokia nors bėda, tai langus žmonės užsidarydavo, kad nereikėtų padėti.

Mąsčiau, kad reikia kažką daryti. Negalio daug padaryti viena, bet truputį aš galu padaryti.

Taip sugalvoju „Bėdų turgų“ ir „Duokim garo“, kad žmonės linksmintųsi, vieni su kitais konkuruotų. Juk galima surasti pinigų benziniui ateiti iki televizijos.

Beje, jei pradėjome apie bėdas kalbėti, tai aš gavau prašymą dėl sudėgusios gyvūnų prieglaudos. Įrašysiu jįsų pasakojimą į telefoną ir pabandyti kažką per mano feisbuką padaryti. Tada jungsimės „Bėdų turgaus“ fonda, jeigu mano panos sutiks jį priekšti iš numirusių. Gal kažką ir pavyks pajudinti“ – teigė E. Mildažytė.

Nukelta į 9 p.

Edita Mildažytė: „Man svarbu, kad būtų įdomu ir pačiai surasti atsakymus“

Atkelta iš 8 p.

APIE UŽTUPĄ, PREIKŠĄ IR BOBUTINĄ

Viešnia sakė, jog po vyro Gintauto mirties galvojo, kad niekam daugiau nebeturės jėgų. Bet atsirado Pilinkus, kaip jo nemylėt.

Taip besakant iš kito salės kampo išlindo ir pats S. Pilinkus su kartono lakštu rankose ir pradėjo juo mosuoti lyg vėduokle, kad salėje būnantiems būtų lengviau kvėpuoti. Per šaltius negi praversi langus. Tai pralinksmino publiką.

„Ar žinote, kaip aš turiu vadintis? Užtupa. Taip Aukštaitijoje vadintas trečias vyras“ – supažindino su savo statusu S. Pilinkus.

Kažkam replikavus, kad užtupas tai našlės vyras, svečias pritarė, kad tai irgi taiklus pavadinimas.

E. Mildažytė dar priminė, kad preikša pagal lietuvių kalbos žodyną yra antroji vyro žmona, o preikšas antros žmonos vaikas. Bet įdomiausia, kad Saulių dar galima vadinti ir bobutinu (salė lepo juokais).

KAI GERA PRISIMINTI

Išbėgęys pokalbini apie E. Mildažytės gyvenimą, grįžta ir prie jos naujos knygos. S. Bakanienė konstatavo, kad į dangelį klusmų jau atsakytą, bet įdomu, kad ten minimas ir Kupiškis. Kokios jo paminėjimo aplinkybės?

E. Mildažytė papasakojo, kad Kupiškis paminėtas pasakojant apie projektą „Lietuvos kolumbai“. Ten minimi Šlapeliai iš Kupiškio krašto, kurie Argentinoje, Patagonijoje, įkūrė Sarmiento miestelį. Visti, matyt, kupiškėnai žino šią istoriją. Dabar ten rasta naftos ir ta vieta labai suklestėjo. Bet žemė Šlapeliai jau buvo pardavę kitiems dar prieš tai. Miesto įkūrimo istorija vietiniams žinoma.

E. Mildažytė papasakojo ir apie knygoje minimą „Keliautojų šakučių“ klubą.

„Tais laikais, kai maistas dar kai ką domino, kai buvo įdomu važiuoti ir bandyti gaminti, atsirado pasiturinčių ponų klubas, ieškantis sau tokių pramogų. Važiūdavo per pačius geriausias Europos vietas. Prieš dvidešimt metų gal buvo labai įdomu, o dabar visas maistas ir visi receptai ateina pas tave į namus, nebėra jokios prasmės. O nuvažiuoti pas šefus ir ten išsivirti už pamoką susimokėjus



Visus prajuokino Saulius Pilinkus vėduokle.

pusantro tūkstančio, nežinia, ar labai įdomu“ – svarstė viešnia.

Pasak jos, turbūt visada jaudina arba tikri jausmai, arba tikras menas. Tai dalyka, kurie daro tau įspūdį nuo jaunystės iki gilios senatvės, tik keičiasi pobūdis. Visa kita, kas suvartojama, gali dominti tik tam tikrą laiką arba net ir bet koks pažinimas taip pat. Tą laiką gera prisiminti, bet jis ego, praėjo. Visgi burtis į klubus aišku smagu, ypač jeigu yra laiko, tai ir energiniai mainai.

„Aš galvoju, kad dabar žmonės apbroja savo veiklas ir jas atskiria nuo jausmų ir nuo širdies. Matau, kad per popandeminį laikotarpį atiduodama pirmenybė protui, racionalumui. O kai apsidairai aplink pradedant šeimai ir baigiant pasauliu, jokio racionalumo ten nebėra, nėra jokios logikos, jokių taisyklių ir jokio proto. Viskas yra grynos emocijos ir visiškas jovalas. Tai gal reikia daugiau emocijų įsileisti ir daugiau reikšmės joms suteikti? Aš taip galvoju“ – sakė E. Mildažytė.

Ji laikoma gera kulinarė. Paklausta apie maisto gaminimą, prisipažino, kad nebeatsimena, kada normaliai kažką gamino. Ji ne jos močiutė, kuri buvo labai gera vireja ir mokėsi virimo kunigų seminaruose.

Viešnia sakė, kad maistą gamino, nes reikėjo pamaitinti mažą šeimą. Iš bulvių mokojo daug patiekalų gaminti, iš tų produktų, kokius tais laikais pavykdu gauti. Vėliau pasidarė ir įdomu.

„Bet kai pasižiūri bet kokias pasaulio virtuves, tai kas augs, tą ir valgo. Tai visiškai normalu. Tik prancūzai tą viską, ką valgo vokiečiai, permalšo, sumaišo su griečtinėmis, paskui dešimt kartų apneša aplink žvakę, sudeda į krepšelį trapios tešlos, užspaudžia, uždeda tris rožes ir iškepa. O vokiečiai ištroškina kopūstus ir valgo juos. Tai

čiaus žygį po 150 metų, tai buvo 2007 m. Aš su vienu savo bičiuliu, tos mūsų ekspedicijos dalyviu tapytoju, restauratoriumi, kilisui iš tų kraštų, iš Gudijos pasienio, atvykome į jų sodybą. Nieko neradome gyvenamajame namelyje. Nusileidome prie pirties. Mano bičiuliui tada buvo 71-eri. Jam ten atvipo žandikaulis – Mildažytė su dar penkimi berūbėm damom, kas tupi kubile, kas kitur. „Jei jums patinka, sokiite“ – išgirdo kvietimą.

Tas žmogus dar gyvas. Nepaisant brandaus amžiaus, jo didysis įspūdis yra ne gimtojo kaimo tradicijos, papročiai ir dainos iš ten, o kaip Mildažytė nuoga su savo draugėmis jį pakvietė į kubilą. Todėl paklaido legendos, kad Mildažytė ir jos artimieji yra, kaip čia sakyti, specialių balių su „vikruntais“ rengėjai“ – kalbėjo S. Pilinkus.

E. Mildažytė papasakojo, kad su Gintu sumanė per 2008 metų ekonominę krizę padaryti balių, kad visiems nebūtų liūdna.

„Tai ir sugalvoju, kad reikia tuoktis bažnyčioje. Kilo klausimas, kur čia visus žmones sukviesti, nes eis visas Vilnius. Tai nutarėme visus pakviesti į spektaklį „Vysnių sodas“ – pasakojo viešnia ir pridūrė, kad vaišės buvo batonas su vyšnių uogiene, o alkoholio kas atsinėdė, tai atsinėdė.

Jie taip pat buvo visokių persirengėlių balių pradininkai. Kiekvienas jų dalyvių atėdavo su savo programa.

„Viskas, kas turi pradžią, turi ir pabaigą. Kai mes buvome jauni, kai dar visko labai norėjosi, kai tie feromonai po kambarį skraidė, tai ir buvo tie suėjimai. Dabar, kai žinai, kad Jadzė išgers vieną taure per daug ir pradės verkti. Antanas pradės pasakoti, kaip tarmavo tarybinėje kariuomenėje. Kažkas bėdos, kad nesudėjo žirniui. Taip ir baigėsi baliai. Niekam nebeįdomu. Šitas etapas yra baigtas“ – smaiškesiai pasakojo viešnia.

Jos klausia, ar yra parašiusi daugiau knygų.

E. Mildažytė pataisė, kad šią knygą ne ji parašė, bet talentinga žurnalistė Jūratė Ražkovskytė.

„Aš tą knygą jai padiktavau. Pati esu parašiusi dvi knygas – „Pasimatymas su Lietuva“ ir knygutę, kurioje sudėtos įdomiausios „Bobų vasaros“ istorijos“ – sakė E. Mildažytė.

Čia vėl įsikišo S. Pilinkus, visiemis priminęs, kad Zoržas Sime-

nonas buvo pats produktyviausias detektyvu rašytojas, nes rašė ne pats, o diktavo ir po to redagavo. Mildažytė yra jo sekėja.

„Kadangi Saulius ruošiasi išleisti savo knygą ir neketina pats jos rašyti, tai dėl viso pikto čia, tardūry, ir pasisakė“ – pakomentavo vyras šneką viešnia.

TARP MEDAUS IR PELNYŲ

S. Bakanienė klausė, ko jos gyvenime daugiau, ar pelnyų, ar medaus. Pasak E. Mildažytės, visų žmonių gyvenime daugiausia yra rutinos ir nuobodulio. Čia didžioji užduotis su tuo susitvarkyti, nes viską – santykius, meilę, aistras, susidomėjimą mūzdo ne kas nors baltasau, o rutina.

„Mano gyvenime buvo daug visokios balių balių sunkių situacijų, daug sunkių sprendimų. Dėl jų esu pati sau pasipendusi ir jų nusipelnusi.“

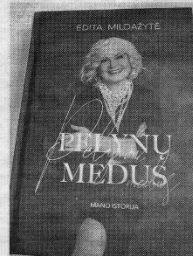
Vis dėlto manau, kad tai pelnyų padaryti medų ir yra didžioji mūsų užduotis. Daug priklauso nuo požiūrio. Aišku, kad bėda nepagoduojanti situacija. Tai gana veikti. Bet išsivertus vėl reikia špynoti, gal šieis ir mėsijoti. Po Gintto mirties aš klausdavau panų, savo bičiulių, ar aš kada nors juokiuosiu. Man atrodo, kad ta mano būseną niekada nepraeis, nesibaigs.

Bet viskas, kas turi pradžią, turi ir pabaigą. Tai šita knyga galėjo vadintis kitaip. Galėjo būti dilgelnių šilkas, bet tokiu pavadinimu yra seniau išleista lyg ir poezijos rinktinė.

Tai aš pradėjau galvoti, kas čia kartaus ir kas čia yra saldus. Visai galvoju ir šioje pelnyų medus. Bet paskui man bitininkas Algirdas Amšiejus pasakė, kad pelnyų medus negali būti. Bet antra vertus, kadangi jis yra žmogus, kuris visada palieka truputėlį vilties, paguodė, kad bites galima viską išmokyti. Pažadėjo man to medaus prinrinti“ – apie knygos pavadinimą pasakojo E. Mildažytė.

Ji atskleidė, kad šiuo metu buvo pats laikas išleisti šią knygą, kol dar yra karta, kuriai ta knyga gali būti įdomi, kurią skaitys. Knyga išleista 5 tūkst. egzempliorių tiražu ir šis tiražas pakartotas dar kartą. Gal bus ir trečias leidimas.

Kas suskubo įsigyti prieš renginį knygą apie E. Mildažytės gyvenimą, stojo į nemažą eilę, kad gautų jos autografą ir kartu nusifotografuotų.



Po susitikimo Edita Mildažytė rašė autografus. Bangulės Alekniešės-Andrijauskės nuotrauka